

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **A. N.**, bez státní příslušnosti
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Veronikou Zavadilovou
sídlem Kramářova 3379, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2024, č. j. X, ve věci zrušení povolení
k trvalému pobytu a stanovení lhůty k vycestování

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Spornými otázkami v posuzované věci bylo, jestli žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek tak, aby následkem mohlo být zrušení povolení jeho trvalého pobytu a jestli žalovaný v souladu se zákonem a mezinárodními smlouvami posoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
2. Žalovaný **napadeným rozhodnutím** zrušil výrokem I žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZPC“), a výrokem II stanovil podle § 87l odst. 3 ZPC žalobci lhůtu k vycestování z území 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí předeslal, že 3. 1. 2023 vydal oznámení o zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu na základě obdržení podnětu, a to trestního příkazu Okresního soudu v Přerově č. j. 1 T 101/2023-122. Žalobce byl celkem za dobu pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti čtyřikrát.
4. Okresní soud v Přerově uznal žalobce vinným ve věci sp. zn. 1 T 129/2004 z trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 a 2 trestního zákona (č. 140/161 Sb.) a trestného činu neoprávněného držení platební karty podle § 249b trestního zákona a uložil mu trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu dvou let.
5. Okresní soud v Přerově ve věci sp. zn. 1 T 8/2011 uznal žalobce vinným ze spáchání přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 tr. zákoníku (č. 40/2009 Sb.) a přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 a 3 tr. zákoníku, dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a uložil mu trest odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu dvou let.
6. Okresní soud v Olomouci ve věci sp. zn. 7 T 146/2014 uznal žalobce vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a uložil mu nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením do věznice s dozorem.
7. Okresní soud v Přerově ve věci sp. zn. 1 T 101/2023 uznal žalobce vinným ze spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let.
8. Závažné narušení veřejného pořádku spatřoval žalovaný především v charakteru spáchané trestné činnosti a způsobu jejího spáchání. Žalobce v době od 24. 6. 2004 do 13. 7. 2004 v obci Horní Moštěnice v okrese Přerov v několika případech odcizil v bytě na ulici Havlíčkova 16 poškozenému platební kartu ČP Finance, platební kartu České spořitelny a. s. a kartu Aura Cetelem ČR a. s., všechny na jméno poškozeného. Z platební karty České pojišťovny pak provedl celkem pět výběrů z různých bankomatů v celkové výši 3 800 Kč, z platební karty České spořitelny dvanáct výběrů z různých bankomatů v celkové výši 16 200 Kč a z karty Aura celkem pět výběrů v celkové výši 5 600 Kč. Žalobce poškozenému tak způsobil škodu v celkové výši 25 600 Kč a peníze využil pro svoji osobní potřebu.
9. Žalobce se dopustil stejného protiprávního jednání jako v případě předešlého odsouzení, když 16. 8. 2010 na stejném místě z neuzamčené zásuvky pracovního stolu v jídelně vzal platební kartu vystavenou Českou spořitelnou a. s. na jméno poškozeného, z jeho účtu a následně téhož dne z bankomatu ČSOB a. s. na Husově ulici 2 v Přerově vybral finanční hotovost ve výši 12 000 Kč, dne 20. 8. 2010 z bankomatu ČSOB a. s. na Husově ulici 2 v Přerově vybral 10 000 Kč, dne 22. 8. 2010 z bankomatu GE Money Bank a. s. na Jeremiášově ulici v Olomouci vybral hotovost ve výši 5 000 Kč, dne 24. 8. 2010 vybral z bankomatu Komerční banky a. s. na třídě Kosmonautů 27 v Olomouci finanční hotovost ve výši 10 000 Kč, dne 25. 8. 2010 z bankomatu ČSOB a. s. v Kafkově ulici v Olomouci vybral 10 000 Kč a téhož dne 25. 8. 2010 se pokusil z bankomatu GE Money Bank a. s. na třídě Svobody 31 v Olomouci vybrat 4 000 Kč, což se mu však nepodařilo, neboť platební karta byla bankomatem zadržena. Žalobce poškozenému odcizením prostřednictvím neoprávněných výběrů z bankomatu způsobil celkovou škodu ve výši 47 000 Kč, avšak jeho jednání bezprostředně směřovalo ke způsobení škody v celkové výši 51 000 Kč,

k čemuž však nedošlo z důvodů nezávislých na vůli žalobce. Žalobce byl znovu odsouzen za to, že dne 8. 3. 2014 ve 13:15 hodin v Olomouci na ulici Hněvotínská č. p. 1225 v úmyslu zmocnit se tržby na čerpací stanici EuroOil Olomouc – Tabulový vrch s tvář zakrytou tmavým šátkem přes ústa a nos a černou kapucí na hlavě vešel s nožem do prodejního prostoru čerpací stanice EuroOil, ve vchodových dveřích se minul s obsluhou čerpací stanice, která přes prosklenou výlohu viděla maskovaného žalobce s šátkem na obličeji a kapucí na hlavě přicházet k čerpací stanici a z obavy, která vyplývala z toho, jak byl žalobce oblečen a maskován a z její předchozí zkušenosti při přepadení v minulosti, dovodila, že se jedná o přepadení, vyběhla z provozovny ven. Nato vběhl žalobce za prodejní pult, kde prohledal zásuvky a křičel na obsluhu čerpací stanice, která po vyběhnutí z provozovny zastavila u vchodových dveří a ty držela. Žalobce pronášel opakovaně slova: „*Kde jsou peníze, naval prachy*“. Když mu obsluha neodpověděla a odběhla přivolat pomoc, přerézal žalobce nožem napájecí kabel k elektronické pokladně a odcizil z ní kovovou schránku elektronické pokladny v hodnotě 1 181 Kč, včetně uložené finanční hotovosti 19 160 Kč a s těmito věcmi z provozovny čerpací stanice vyběhl na ulici a utekl do objektu bývalých kasáren mezi ulicemi Hněvotínská a prof. Fuky, kde v suterénu neobývaného domu páčil nožem schránku elektronické pokladny, čímž ji poškodil. Přitom byl žalobce zadržen hlídkou Policie ČR a odcizené věci byly u něho zajištěny. Žalobce způsobil majiteli čerpací stanice poškozené společnosti Čepro a. s. odcizením věcí škodu 20 341 Kč. Poškozené obsluze čerpací stanice nevznikla materiální ani fyzická újma.

10. V posledním případě byl žalobce odsouzený za to, že dne 31. 3. 2023 v době kolem 22:40 hodin v Přerově na ulici Velká Dlážka na pánských toaletách baru Alkáč po předchozí slovní rozepři s poškozeným ho uchopil za krk a udeřil pěstí do obličeje v oblasti nosu a tímto svým násilným jednáním poškozenému způsobil zranění, se kterým opakovaně poškozený vyhledal lékařské ošetření. Konkrétně šlo o krvácení a zlomeninu nosních kůstek s posunem s podlitinami. Toto zranění poškozeného následně omezovalo v běžném způsobu života výrazněji a po dobu delší než jeden týden, zejména bolestivostí, ztíženým dýcháním a opakovaným krvácením nosu.
11. Žalobce jednoznačně závažným způsobem narušil veřejný pořádek tím, že opakovaně dlouhodobě páchal úmyslnou trestnou činnost a nerespektuje rozsudky soudů. Žalobce má udělené povolení k trvalému pobytu na území ČR od 9. 6. 1997. Po tomto datu se žalobce opakovaně dopustil úmyslné trestné činnosti. Žalobce se dopustil majetkové trestné činnosti, poté násilné trestné činnosti a znovu násilné trestné činnosti. Žalobce byl v pořadí třetím případě odsouzený za spáchání zvláště závažného zločinu loupeže k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Ani tato skutečnost žalobce neodradila v tom, aby se po propuštění z výkonu trestu znovu dopustil protiprávního jednání, za které byl odsouzený k podmíněnému trestu odnětí svobody. Takové jednání nelze vyhodnotit jinak než jako opakované závažné narušení veřejného pořádku. Správní orgán nemá v případě žalobce žádné záruky v tom, že se již takového jednání nedopustí. Žalobce se dopouští protiprávního jednání opakovaně a z dříve uložených trestů se nepoučil a opakovaně páchal novou trestnou činnost. Žalobce ignoruje zákony hostitelské země a na změnu jeho chování nemělo vliv ani to, že byl za protiprávní jednání pravomocně odsouzený a v jednom případě navíc k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Zrušení trvalého pobytu je jediným logickým vyústěním opakovaného protiprávního jednání žalobce i s ohledem na ochranu veřejného pořádku do budoucna. Opakovaná páchaní trestné činnosti a opakovaná odsouzení zvyšují stupeň závažnosti narušování veřejného pořádku. V daném případě jde o ochranu veřejného pořádku do budoucna. Chování žalobce nasvědčuje

řádnému začlenění do společnosti. Žalobce naplnil hypotézu § 871 odst. 1 písm. a) ZPC splnil podmínky pro zrušení trvalého pobytu. Pojem závažné narušení veřejného pořádku není definován zákonem. Veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony ČR. Nejde o jakékoliv jednání, ale v případě žalobce šlo o jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu. V případě žalobce jde o ohrožení zájmu na dodržování zákonů ČR, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti. Jde o aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 5 As 73/2011-149, č. j. 3 As 4/2010-151, č. j. 7 As 112/2011-65, č. j. 9 As 71/2010-112 a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 5/2009.

12. Žalobce měl možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, které využil a seznámil se s nimi a uvedl, že věc předá advokátovi, ale do vydání rozhodnutí žádné vyjádření k věci nezaslal.
13. Žalovaný se zabýval otázkou, zda rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalovaný zjistil z cizineckého informačního systému, z rozhodnutí soudů v trestních věcech citovaných výše, lustrací v centrálním registru obyvatel a z obsahu spisového materiálu k osobě žalobce, že je svobodný a povolení k trvalému pobytu na území ČR získal 9. 6. 1997. Na území ČR žije matka žalobce a otec žalobce. Kromě rodičů žalobce nebyly v průběhu řízení zjištěny žádné další rodinní příslušníci, kteří by se legálně zdržovali na území ČR a ani žalobce existenci takových osob nedoložil. Proto žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k rodinným vazbám, a to i proto, že do soukromých nebo rodinných vazeb si výrazně zasáhl sám zejména žalobce svoji trestnou činností a následným odsouzením.
14. Žalovaný zjistil lustrací z dostupných evidencí (obchodní a živnostenský rejstřík), že žalobce není veden jako fyzická osoba – podnikatel v obchodním rejstříku a že je držitelem dvou živnostenských oprávnění v oborech činnosti instalatérství a stavební činnost. Podle katastru nemovitostí žalobce není vlastníkem objektu, kde je v současné době hlášen k pobytu na území ČR. Proto zrušení trvalého pobytu bude znamenat určitý zásah do žalobcova života i z ekonomického hlediska. Skutečnost, že žalobce nemá, případně má velmi nízké příjmy, je pouze následkem jeho předchozí trestné činnosti, který si přivodil svým vlastním zaviněním a protiprávním jednáním (viz rozsudek NSS č. j. 10 As 312/2016-59, bod 26). Proto případný ekonomický zásah není či nebude nepřiměřený. Žalovanému nebyly známy žádné mimořádné skutečnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost rozhodnutí vzhledem k případnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
15. Žalobce je osobou bez státní příslušnosti. V dané věci nejde o správní vyhoštění, které jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR a zároveň mu stanovuje délku, po kterou nesmí pobývat v ČR, ale pouze se žalobci odebírá pobytové oprávnění. Jde o opatření omezující volný pohyb osoby s velmi nízkou intenzitou, cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území ČR, ale pouze mu neuděluje nejvyšší druh pobytu na území ČR. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statusu cizince pobývajícího na území ČR v rámci trvalého pobytu (viz rozsudek NSS č. j. 9 As 71/2010-112). Ani Úmluva o právním postavení osob bez státní příslušnosti neobsahuje absolutní zákaz vyhoštění takových osob (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 72/2011-75).
16. Žalobce si měl a mohl být při páčání natolik závažných úmyslných trestných činů vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese,

a to jak v rovině trestněprávní, tak v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že společensky škodlivé jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu pobytového oprávnění. Zrušením trvalého pobytu není žalobci uložen zákaz pobytu na území ČR. Cizinec je povinen po celou dobu svého pobytu na území ČR dodržovat platné zákony a řídit se jimi a pokud se tak nestane, musí počítat i s krajní možností, a to se zrušením povolení k trvalému pobytu. Žalobce se dopustil trestné činnosti vědomě, věděl, co dělá, věděl, proč to dělá, a také mu bylo jistě známo, že takovéto konání je protizákonné a hrozí za něj trest a ztráta pobytového oprávnění (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 312/2016-59, bod 33, č. j. 2 Azs 147/2016-30).

17. Žalobce se sám dobrovolně rozhodl žít v ČR, což mu bylo umožněno a výsledkem je skutečnost, že během svého pobytu na území ČR páchal závažnou trestnou činnost, za kterou byl opakovaně pravomocně odsouzený k podmíněným trestům odnětí svobody a v jednom případě také k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Tyto skutečnosti nesvědčí v žádném případě o řádné integraci žalobce do většinové společnosti. Míra integrace cizince do české společnosti je zcela irelevantní a nelze ji považovat za výjimečnou a hodnou ochrany, pokud žalobce spáchal závažnou trestnou činnost jako v tomto případě (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 312/2016-59, bod 29). Bylo v moci žalobce své jednání ovládnout a zdržet se ho ve svém zájmu. Žalobce se však rozhodl jinak, a proto je na něm, aby nesl následky svého jednání (viz rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 85/2014). Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, který si za dobu svého pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Zrušením povolení k trvalému pobytu k takovému následku nedojde. Žalobci nebyl uložený trest vyhoštění a následně zákaz pobytu (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71). Jak již uvedl NSS ve svém rozsudku č. j. 10 Azs 312/2016-59, bod 31, *„přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu považovat za zcela výjimečné a ojedinělé“*.
18. Žalovaný vycházel i z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), a dbal na to, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti. Povolení k trvalému pobytu je s výjimkou českého občanství nejvyšším pobytovým statutem a pokud cizinec porušuje zákony ČR, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status se všemi výhodami z něj plynoucím, cizinci zůstal. S ohledem na nebezpečnost trestné činnosti, které se cizinec dopustil, je zde převažující veřejný zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který žalobce hrubým způsobem narušuje. Žalobce jakožto držitel povolení k trvalému pobytu čerpal z tohoto pobytového oprávnění značné výhody, a přesto dlouhodobě páchal trestnou činnost proti hostitelskému státu, který mu tyto výhody poskytuje. Odebrání pobytového oprávnění osobě, která výše popsaným způsobem narušuje veřejný pořádek pácháním závažné trestné činnosti, je plně v souladu s použitým ustanovením ZPC.

19. Je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR, jak uvedl Ústavní soud ve svých nálezech sp. zn. IV. ÚS 462/03, sp. zn. II. ÚS 59/06 nebo sp. zn. III. ÚS 443/17.
20. Rozhodnutí je v souladu s čl. 8 Úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“), protože správní orgán může zasáhnout do soukromého nebo rodinného života v rozmezí stanoveném zákonem o pobytu cizinců správním řádem, a to pro závažné narušení veřejného pořádku a ochranu většinové společnosti z důvodu možného předcházení zločinnosti. Důvody, pro které žalovaný vedl správní řízení, jsou podřaditelné pod výčet důvodů v čl. 8 Úmluvy.
21. **Žalobce v žalobě** namítal, že získal povolení k trvalému pobytu na území ČR dne 9. 6. 1997 poté, kdy spolu se svou matkou, bratrem a sestrou opustili Ukrajinu a přestěhovali se do ČR. Žalobce má v ČR nejen rodiče, bratra s jeho manželkou a dětmi, sestru s jejím přítelem a dětmi, tetu jejího manžela, dva bratrance a přítelkyni A. Ch. Na území Ukrajiny naopak žalobce nemá žádné blízké rodinné příslušníky ani známé osoby, se kterými by byl v kontaktu. Žalobce se ode dne získání povolení k trvalému pobytu zdržuje výhradně na území ČR a na Ukrajině byl naposledy ve svých 14 letech. Nemá proto jakýkoliv vztah k Ukrajině ani k jinému státu. Tomu odpovídá i skutečnost, že je osobou bez státního občanství. Když se žalobce v roce 1997 s rodinou přistěhoval do ČR, nebylo možné mít dvojí občanství, a proto mu matka zrušila původní ukrajinské občanství, aby mohl získat české občanství, k čemuž však nakonec nedošlo. V současné době žalobce bydlí na adrese X, v bytě o velikosti 2+KK, ke kterému má uzavřenou nájemní smlouvu a plánovali zde s přítelkyní bydlet i v budoucnu. Žalobce si finanční prostředky zajišťuje podnikáním a je držitelem dvou živnostenských oprávnění v oboru činnosti instalatérství a stavební činnost. Nad rámec toho je zaměstnaný na dohodu o provedení práce u T. s. r. o. se sídlem H. 362/16, H. M. Pro případ, že by žalobce nebyl schopen provozovat v ČR podnikatelskou činnost na základě zmíněných živnostenských oprávnění, je schopen se o sebe finančně postarat v zaměstnání v některé z firem svého bratra A. N., k čemuž má již příslib. Žalobce s bratrem již dříve opakovaně spolupracoval. Žalobce nemá na území ČR žádné dluhy či nesplněné závazky.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nenaplnil požadavky § 174a ZPC a neposoudil v souladu se zákonem přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný nezohlednil dostatečně závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobce, délku pobytu žalobce na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské kulturní vazby a intenzitu vazby ke státu, jehož byl žalobce státním občanem. Vazby žalobce s jeho rodinou jsou velice blízké, stabilní a pevné. Spolu s přítelkyní a svou rodinou tráví žalobce převážnou část svého volného času. Celá rodina je v úzkém kontaktu a vzájemně se navštěvuje, a to nejen na mimořádných sešlostech. Žalobce rovněž svým rodičům mnohdy vypomáhá, když jsou bratr či sestra pracovně vytíženi. Tvrzení žalovaného o rodinných vazbách v rodině žalobce je liché. Žalovaný měl pečlivě zvážit všechny možné dopady rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života. Patří sem i rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen. Judikurní požadavky na skutečné zhodnocení přiměřenosti zásahu do života cizince jsou mnohem podrobnější, než jak k nim přistupuje

žalovaný. Spekulace o tom, že trestná činnost žalobce zasáhla do jeho soukromého života a rodinných vazeb, nejsou v tomto případě na místě. Je třeba porovnat rodinné zázemí na území ČR oproti zázemí na území domovského státu. (srov. rozsudky NSS č. j. 8 As 118/2012-45, č. j. 7 Azs 49/2020-35 a č. j. 1 Azs 215/2018-31). Žalobce má v ČR celou svoji rodinu, zázemí, které si zde budoval a udržoval téměř 27 let. Naopak na Ukrajině již s takto dlouhým odstupem času nemá nikoho ani žádné zázemí. Žalobce si vytvořil na území ČR pevné zázemí, do kterého žalovaný striktně a neuváženě zasáhl. Žalovaný ani v nejmenším nezohlednil skutečnost, že žalobce od svých 14 let prožil celý svůj život v jediné zemi, se svou rodinou a přáteli, budováním svého podnikání. Odůvodnění zásahu žalovaným je strohé a ukvapené. Nelze pouze vycházet z rozhodnutí v trestních věcech. Významné je skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, které spočívá v osobním chování dotyčného jednotlivce. Je nutné zohlednit povahu trestných činů, jejich četnost, způsobenou škodu či újmu, ale také dobu, jaká od spáchání trestných činů uplynula a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život. Je třeba hodnotit obecnou typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu či vzít v úvahu zdravotní stav dotčené osoby (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 172/2019-37, nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/2020). Žalovaný nezkoumal povahu a chráněný zájem, dobu, ve které došlo ke spáchání trestných činů a další. Žalobce byl odsouzen v letech 2004, 2011 a 2014. Uložené tresty byly zprvu podmíněné, poslední z uvedených v roce 2014 pak byl nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře dvou let. Tento trest měl velký vliv na život žalobce. Žalobce se po vykonání předmětného trestu již obdobné trestné činnosti nedopustil. Poslední odsouzení z roku 2023 nezohlednil žalovaný důsledně. Žalobce byl odsouzen trestním příkazem, proti kterému nepodával odpor, protože nechtěl po minulých zkušenostech procházet procesem trestního řízení a vystavovat rodinu dalším nepříjemnostem. Proto se smířil s uloženým trestem. Žalobce však nevěděl, že tato skutečnost bude mít pro něj takto zásadní dopad, který bude spočívat ve zrušení povolení k trvalému pobytu a k nucenému opuštění domova, rodiny, přátel i pracovních příležitostí. Je zřejmé, že výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody došlo u žalobce k významné změně chování a jeho přístupu v respektu k místním právním předpisům. Trestný čin výtržnictví je trestným činem, který chrání jiný zájem na rozdíl od doposud spáchaných trestných činů proti majetku. Tento skutek se odehrál za spoluúčasti poškozených a po téměř deseti letech od posledního odsouzení. K těmto závěrům mohl žalovaný dospět jednoduše prostudováním spisových materiálů k jednotlivým trestním věcem a vyvozením závěrů, nikoliv pouze separovaně a jednotlivě, ale také ve vzájemných souvislostech. Šlo o libovůli, povrchní hodnocení a pochopení (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 2/2012-49).

23. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí doplnil, že nebýt jednání samotného žalobce, nebyl by dán důvod pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Žalobce sám ohrozil realizaci svého pobytu v ČR, svého soukromého a rodinného života a života svých nejbližších rodinných příslušníků. Není možné, aby žalobce bez ohledu na svou rodinu páchal trestnou činnost a teprve poté, co má nést následky takového jednání, začal poukazovat na svoji rodinu, která žije na území ČR. Právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR. Takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, jak dovodil Ústavní soud v usnesení sp. zn. III. ÚS 260/2004.
24. K námitce žalobce o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce je svobodný. Na

území ČR žijí oba žalobcovi rodiče, kteří mají uděleno české státní občanství. Dále na území ČR žijí sourozenci žalobce (sestra a bratr), kteří mají oba svoje vlastní rodiny a stejně jako rodiče mají udělené české státní občanství. Žalobce poukazuje na údajnou přítelkyni. Žalobce se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí 11. 2. 2023 a pouze uvedl, že věc předá advokátovi. Nicméně do dne vydání napadeného rozhodnutí žalobce nedoložil plnou moc k zastupování pro jinou osobu, ani nepodal žádné vyjádření. Na existenci údajné přítelkyně žalobce upozornil až v žalobě. Žalovaný na tyto nové skutečnosti nemohl nijak reagovat. Žalovaný upozornil, že žaloba neslouží k tomu, aby odstranila nečinnost žalobce v rámci správního řízení. Práva přejí bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*), avšak žalobce ve správním řízení svá práva nehlídal a nechránil. Po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích sp. zn. 52 A 54/2015). Cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví není nahrazovat činnost správního orgánu. Soud pouze přezkoumává úkony provedené správním orgánem v rámci správního řízení a je patrné, že žalobce nepochybně mohl bez omezení navrhnout provedení důkazu již ve správním řízení. Správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který byl ve správním řízení pasivní (viz rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 89/2015 a rozsudek NSS sp. zn. 10 As 24/2015). I když jde o řízení z moci úřední, nelze po správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátrali po osobách, ke kterým by cizinec mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Je nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, respektive nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka, která brání vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (viz rozsudek NSS č. j. 2 Azs 271/2015-38, bod 37, č. j. 8 As 32/2011-60, č. j. 1 Azs 367/2018-34, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 77 A 72/2022-57, podle kterého soukromé a rodinné poměry jsou ve svém souhrnu běžně vytvářeny celou řadou až intimních skutečností a správní orgán je může zvážit pouze tehdy, pokud s nimi vůbec bude seznámen). K námitce žalobce, že zde žije na území ČR od svých 14 let, má zde celou svou rodinu, vybudoval si zde zázemí a podnikání, žalovaný uvedl, že i přes poměrně dlouhou dobu, po kterou žalobce pobývá v ČR, opakovaně páchal úmyslnou trestnou činnost a musel si být vědom, že důsledky toho jednání ohrožují nejen realizaci rodinného a soukromého života, ale i jeho pobyt jakožto cizince na území ČR a rovněž tak mají vliv na způsob života jeho blízkých. K námitce, že proti poslednímu rozhodnutí v trestní věci, tedy příkazu, nepodal odpor, žalovaný uvedl, že se žalobce dopustil protiprávního jednání a za jeho spáchání byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce věděl nebo alespoň měl vědět, že neznalost zákona neomlouvá a že mu může být zrušen trvalý pobyt, pokud se dopustí natolik závažného úmyslného protiprávního jednání, že za něj bude pravomocně odsouzen. K námitce významné změny chování a přístupu v respektu k místním právním předpisům žalovaný uvedl, že žalobce byl v předposledním případě odsouzený za spáchání zvláště závažného zločinu loupeže k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který vykonal ve věznici s dozorem. Ani tato skutečnost mu nezabránila v tom, aby se po propuštění z výkonu trestu znovu dopustil protiprávního jednání. Tyto skutečnosti v žádném případě nesvědčí o změně žalobcova chování na území ČR a jeho snaze dodržovat platné zákony hostitelské země.

25. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené

rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

26. Soud **ze správního spisu** ověřil, že žalovaný měl k dispozici trestní příkaz Okresního soudu v Přerově č. j. 1 T 101/2023-122, který mu zaslalo Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Žalovaný si vyžádal k osobě žalobce opis z rejstříku trestů, výpis z katastru nemovitostí, výpis z informačního systému cizinců k osobě žalobce a jeho rodině a rozhodnutí (dva trestní příkazy a jeden rozsudek) vyjmenované v opisu z rejstříku trestů. Jednalo se o shora vyjmenovaná rozhodnutí Okresního soudu v Přerově a Olomouci a Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (o zamítnutí odvolání ve věci loupeže) č. j. 68 To 213/2014-191.
27. Soud zjistil z protokolu o nahlédnutí do správního spisu z vyjádření žalobce ze dne 11. 12. 2023, že žalobce se seznámil se správním spisem, k věci se nevyjádřil a nenavrhл provedení dalších důkazů, pouze sdělil, že věc předá advokátovi. Poté do správního spisu již nepříbily žádné další písemnosti, s výjimkou žaloby.
28. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
29. Soud posoudil jako neopodstatněnou námitku, že **žalobce závažným způsobem nenarušil veřejný pořádek** tak, aby následkem mohlo být zrušení povolení jeho trvalého pobytu.
30. Podle § 871 odst. 1 písm. a) ZPC „*ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*“
31. Žalobce podle správního spisu přijel do ČR dne 23. 11. 1995 a od 9. 6. 1997 má v ČR povolen trvalý pobyt. Žalobce byl v ČR čtyřikrát pravomocně odsouzen v letech 2004, 2011, 2014 a 2023. Jednalo se o trestný čin krádeže a neoprávněné držení platební karty (spáchané v roce 2004), přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku, přečin krádeže (2010), zvláště závažný zločin loupeže (2014) a přečin výtržnictví a přečin ublížení na zdraví (2023). Za zločin loupeže byl žalobci uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením do věznice s dozorem.
32. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný nevzal v úvahu pouze existenci a počet pravomocných odsouzení, ale uvažil, že spatřuje závažné porušení veřejného pořádku především v charakteru spáchané trestné činnosti a způsobu jejího spáchání, přičemž způsob spáchání citované protiprávní činnosti popsal (viz strany 2-5). Žalovaný v další úvaze dospěl k závěru o závažném způsobu narušení veřejného pořádku, které spatřoval v opakovaném a dlouhodobém páčání trestné činnosti a nerespektování rozsudků soudů. Žalobce se dopouštěl opakovaně trestné činnosti poté, co mu byl povolen trvalý pobyt. Jednalo se o trestnou činnost majetkovou nebo násilnou. Ani odsouzení žalobce k trestu odnětí svobody neodradilo žalobce od páčání další trestné činnosti. Žalovaný uzavřel, že nemá v případě žalobce žádné záruky, že se žalobce trestné činnosti již nedopustí. Žalobce se z předchozích trestů nepoučil a opakovaně páčá novou trestnou činnost a tím narušuje veřejný pořádek. Žalobce ignoruje zákony a rozsudky ČR. Žalovaný zrušením trvalého pobytu chrání veřejný pořádek ČR do budoucna. Opakovanou trestnou činností (recidivou) žalobce zvyšuje stupeň závažnosti narušování veřejného pořádku. Žalovaný vymezil neurčitý právní pojem „veřejný pořádek“ tak, že jde o stav, kdy jsou dodržovány

zákony ČR, jde o ochranu většinové společnosti. Chování žalobce, které vedlo ke zrušení povolení trvalého pobytu v ČR, je aktuální, závažné a opakované narušení veřejného pořádku.

33. S těmito úvahami žalovaného soud souhlasí. Poslední trestní příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinů, je ze dne 24. 7. 2023. Žalobce nemá úctu k právnímu řádu ČR a jsou zde důvodné obavy, že právní řád nebude respektovat ani do budoucna a bude narušovat veřejný pořádek. Protiprávní jednání žalobce je skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 73/2011-146).
34. Při hodnocení, zda cizinec závažně narušuje veřejný pořádek, se přihlédne zejména k četnosti trestného jednání, jeho trvání, chování po odsouzení, tendenci k opakování trestné činnosti v budoucnosti apod. Skutečnost, že žalobce byl v roce 2023 opět odsouzen, důvodné obavy o narušování veřejného pořádku v budoucnu ještě zesiluje. Tím spíše, že žalobce již není ve věku blízkém mladistvému a šlo již o čtvrté odsouzení. A to i přesto, že žalobce již vykonal trest odnětí svobody.
35. Minulá trestná činnost cizince totiž může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již cizinec v době vydání rozhodnutí nedopouští porušování veřejného pořádku (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 313/2016-41 nebo č. j. 1 Azs 58/2020-42). Tím spíše je zde důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu cizince, který se dopustil další násilné trestné činnosti teprve nedávno.
36. Charakter a závažnost trestné činnosti a její četnost a neustálé opakování nesvědčí o nápravě žalobce. Žalobce se dopouštěl trestné činnosti v roce 2004 na nevlastním otci (výběry hotovosti z platebních karet) a v roce 2011 na spolubydlícím nevlastním otci (výběry hotovosti z platebních karet), jak vyplývá ze shora citovaných příkazů. Přesto se podle citovaných rozsudků žalobce dopustil loupeže a krádeže v roce 2014 na čerpací stanici, s nožem, v kapuci a se zakrytými ústy (obličejem). Motivací bylo, že se mu nedařilo najít práci v oboru topenářství a dokončovací práce a potřeboval peníze na nájem. Chtěl si půjčit od kamarádů, ale ti neměli. Žalobce v průběhu řízení měnil svou výpověď. Žalobce porušil zájem společnosti na ochraně osobní svobody obsluhy čerpací stanice a na ochraně majetku jiného. Žalobce si podle soudu čin promyslel a připravil se na něj, i oblečením a přinesením nože. Podle rozsudku má žalobce sklony k páchání trestné činnosti. Krajský soud v rozsudku o odvolání poukázal na vysokou společenskou škodlivost činu a to, že způsob řešení finančních problémů žalobce graduje co do závažnosti a nebezpečnosti pro jeho okolí. Proto je třeba sledovat ochranu společnosti, kterou lze zajistit jedině tak, že žalobce je vyloučen ze společnosti na nějakou dobu trestem odnětí svobody. Uložený trest měl plnit požadavky generální i individuální prevence, protože žalobce řešil své finanční problémy loupeží.
37. Soud dále poukazuje na to, že se žalobce dopouští trestné činnosti podle doložených rozhodnutí soudů v trestních věcech žalobce po dobu dvaceti let. Účelem uložených trestů bylo rovněž odradit žalobce od další trestné činnosti. V tom však citované uložené tresty v prvních třech případech selhaly. Žalobce se dopouštěl závažné trestné činnosti nadále. Je tedy zjevné, že tyto okolnosti vzal žalovaný v úvahu a posoudil věc žalobce s přihlédnutím ke konkrétním a individuálním okolnostem podle ZPC i v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého „*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a*

aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“

38. Požadavek na aktuálnost závažného narušování veřejného pořádku má sloužit jako korektiv zjevných excesů (např. aktuálnost nebude zpravidla možné konstatovat tam, kdy od jednání zakládajícího závažné narušení veřejného pořádku uplynuly desítky let, po které narušitel vedl řádný život); aktuálnost nicméně nemůže být dost dobře paušálním způsobem vyčíslena, neboť se nutně odvíjí od jedinečných skutkových základů každého jednotlivého případu (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 183/2021-39).
39. Na výše uvedeném posouzení nic nemění to, že žalobce je osobou bez státní příslušnosti (apatrida). Podle čl. 2 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti (č. 108/2004 Sb. m. s.) *„každá osoba bez státní příslušnosti má povinnosti k zemi, ve které se nachází, které zejména vyžadují, aby se řídila jejími zákony a nařízeními a dodržovala opatření přijatá k udržení veřejného pořádku.“*
40. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce byl **nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života**.
41. Podle § 174a ZPC *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
42. Žalobce ve správním řízení netvrdil ke svému soukromému a rodinnému životu ve správním řízení vůbec nic. Žalobce teprve v žalobě uvedl existenci přítelkyně, ale nepředložil, ani nenavrl žádný důkaz k prokázání tohoto svého tvrzení. Žalobce netvrdil a ani ze správního a soudního spisu nevyplývalo, že by měl v ČR dítě nebo děti, že by v ČR žalobce měl takový mimořádný soukromý a rodinný život, že by bylo třeba ho poměřovat se zájmy ČR na ochraně veřejného pořádku, života, zdraví a majetku osob žijících v ČR. Okolnosti soukromého a rodinného života nejsou skutečnostmi, které by byly veřejně známé a lze je dohledat v dostupných evidencích. Je na žalobci, aby tyto skutečnosti tvrdil a prokazoval on sám. Ze zákonů, mezinárodních smluv ani tuzemské a nadnárodní judikatury nevyplývá povinnost žalovaného tyto skutečnosti zjišťovat nad rámec toho, co uvede cizinec.
43. Žalobce netvrdil a neprokával, že by svůj soukromý život nemohl realizovat mimo ČR, že by nemohl vykonávat mimo ČR výdělečnou činnost, ani to, jak mu brání v soukromém životě v ČR jeho status, kdy mu není povolen trvalý pobyt.
44. Bylo na žalobci, aby tvrdil a prokával, že odnětí povolení k trvalému pobytu bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný vycházel ze všech okolností, které mu byly známy z podkladů rozhodnutí a aktivně sám vyhledal potřebné podklady pro rozhodnutí, vyjmenované v bodě 26 rozsudku. Žalobce měl možnost vyjádřit se po obdržení oznámení o zahájení správního řízení, tj. od 14. 11. 2023 až do vydání napadeného rozhodnutí 24. 1. 2024, avšak neuvedl na svou obranu za více než dva měsíce vůbec nic, a to ani při nebo po nahlédnutí do správního spisu. Žalovaný při

shromažďování podkladů rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a s ohledem na okolnosti projednávané věci. Bylo v zájmu žalobce, aby sdělil své výhrady vůči zahájenému řízení, jehož předmět a důvod zahájení mu byl znám z oznámení. Žalobce byl v oznámení poučen o svých právech a povinnostech podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud měl žalobce za to, že v odnětí povolení k trvalému pobytu bránila žalovanému nějaká překážka, měl dostatek možností a času tyto překážky žalovanému sdělit. Takový postup by byl přirozenou a logickou reakcí každého člověka. Namísto toho byl žalobce ve správním řízení pasivní. Proto jsou zde pochybnosti, že žalobní tvrzení jsou účelová a nedůvěryhodná. Navíc žalobce ani v soudním řízení správním nepředložil přesvědčivé tvrzení a důkazy, které by mohly vést k opačnému závěru, než ke kterému dospěl žalovaný, anebo které by vnesly do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce uvedl jméno údajné přítelkyně, a to až v žalobě, neuvedl žádné její identifikační údaje ani žádné okolnosti soužití. Žalobce neuvedl nic konkrétního k dalším rodinným vazbám a už vůbec je neprokázal, ani nenavrhoval žádné dokazování. Proto se soudu jeví žalobní tvrzení jako účelová a nedůvěryhodná. Stejně rozhodovaly soudy v obdobných věcech, například NSS v rozsudku č. j. 2 Azs 271/2015-38.

45. O dobrých rodinných vazbách nesvědčí skutečnosti, které vyplynuly z rozhodnutí v trestních věcech, a to že žalobce odcizoval peníze z účtů svému nevlastnímu otci. Podnikání žalobce neovlivňuje negativně napadené rozhodnutí, protože mu nebrání ve výdělečné činnosti ani pobytu v ČR. Nadto z žalobních tvrzení a rozhodnutí v trestních věcech vyplývá, že žalobci se v podnikání nedaří a nedařilo (žalobce se dopouštěl trestné činnosti podle prvních tří rozhodnutí v trestních věcech, protože neměl peníze a podle rozsudku ve věci loupeže se žalobci nedařilo najít práci v oboru topenářství a pomocných stavebních prací; i v žalobě žalobce uvádí pro případ, že nesežene zakázky jako podnikatel, možnost zaměstnání u bratra). Žádné další mimořádné okolnosti rodinného či soukromého života žalobce netvrdil, ani neprokázal. Povinnost tvrzení ani důkazní ohledně zásahu do soukromého a rodinného života neunesl.
46. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 6 Azs 294/2022-53, z ustálené judikatury však zároveň vyplývá, že právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a neukládá státu obecný závazek respektovat volbu osob ohledně jejich místa pobytu ani závazek napomáhat rozvíjení soukromých či rodinných vztahů (srov. např. rozsudky č. j. 8 Azs 71/2014-49 nebo č. j. 8 As 118/2012-45). Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu, nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění či aby pobytové oprávnění měli zaručeno „napořád“ bez ohledu na další okolnosti. Garantuje pouze to, že při rozhodování podle zákona o pobytu cizinců bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince, existence těchto vazeb však neznamená automatickou převahu nad veřejnými zájmy.
47. Zrušením povolení k trvalému pobytu sice dochází k odnětí nejvyššího pobytového statusu, jeho důsledkem však není vystavění nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinou (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, nebo rozsudky NSS č. j. 2 Azs 147/2016-30 nebo č. j. 1 Azs 222/2019-24).
48. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil, obvykle dosahuje především dlouhodobý zákaz

pobytu na území ČR (viz rozsudek NSS č. j. 5 Azs 46/2008-71). To však není případ žalobce, kterému napadeným rozhodnutím zákaz pobytu uložen nebyl.

49. Pokud zahájil žalobce soužití s přítelkyní až po vydání napadeného rozhodnutí, zásadně se soud touto skutečností nemůže zabývat. Přezkumné řízení ve správním soudnictví má kasační charakter, nikoli nalézací. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. totiž „soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“. Žalobce existenci vztahu s přítelkyní nedoložil, ani nedatoval, proto soud vůbec nemohl posuzovat, jestli by zde mohl být důvod k výjimečnému prolomení citovaného pravidla zpětného přezkumu (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 245/2020-41, bod 19).
50. Soud neprovedl důkazy potvrzením o pozbytí ukrajinského občanství ze dne 19. 3. 2003, potvrzením o povolení trvalého pobytu ze dne 22. 10. 2003 ani rozhodnutím o povolení k trvalému pobytu ze dne 9. 6. 1997, protože o těchto skutečnostech nebylo sporu, provedení důkazů jmenovanými listinami by bylo nadbytečné.
51. Žalobní námitky soud neshledal důvodné. Žalobce do zjištěného skutkového stavu nevnesl důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, ani neprokázal skutkový stav jinak, než ho zjistil žalovaný.
52. Soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě a neprovedl navržené důkazy výslechem matky a bratra žalobce k odkladnému účinku, protože ve věci rozhodl přednostně.
53. Závěrem soud shrnuje, že soud neshledal v postupech a rozhodnutí žalovaného namítané vady, ani vady, k nimž by měl přihlédnout z úřední povinnosti. Žalovaný v souladu se zákonem a mezinárodními smlouvami zjistil skutkový stav, vybral právní předpisy, pod které ho podřadil a z toho vyvodil skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval. Proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 12. dubna 2024

Martina Radkova v. r.
samosoudkyně